

Віталій Михальчук

ВІДШУКУВАННЯ СУТЕЙ

Віталій Михальчук

ВІДШУКУВАННЯ СУТЕЙ

Хмельницький

Видавець Стасюк Л.С.

2016

УДК 821.161.2
ББК 84(4УКР)
М69

Михальчук В.В.
М69 Відшукування сутей – Хмельницький, Видавець ФО-П Стасюк Л.С., 2016. – 32 с.

ISBN 978-617-7299-70-6

Відшукування сутей всього правдивого в світі є одним з головних бажань та завдань автора. Навіяти читачам прагнення чуттєвого сприйняття – мета його поезії. Намагання відкрити буття без застережень та пересудів є ключем до звільнення найвагомішого людського джерела духовності – мови, можливості якої розкриваються у цій збірочці.

Книга розрахована на широке коло читачів.

Видавництво подає твори у редакції автора, мовою оригіналу.

УДК 821.161.2
ББК 84(4УКР)

ISBN 978-617-7299-70-6

V

ȣ

˄ O

˅

m n ˄

ᴖ œ

n ṇ E

ø

o

o

c

T R

æ

ʀ ᴘ

Ɔ

˄

˅

З кожною новою цифрою все більше переконуюся,
що вірші такі належать
дурневі:

в невіданні – перспектива відкриття.

З кожним к роком

все менше простору для коректур

Шанси на помилку
вичерпались

ТИ

(Імпресії)

Розпатлана

Мені, здавалося, з якої полетять плоди в
вдалося знайти ту гілку стоголосся,
блуди чи вирій,
й
невідомо ще куди
;

мені останні манівці за втечу більше рятівні
ніж стягне плоті
ніби – біль
нам
більма
волі не чужі
суть стиха спахне раптом
в прах
не порох – сором жах – не страх
й

стокрила вічність змоглася вірність
знов крилом під мостом
де третій поклик
волі дим і більш не був я молодим

Панянки
на велосипедах, картинах, плакатах, з усієї історії визнаного і невідомого
мистецтва заставляють тільки більше зачудуватись і подумати про істину
значення слова «краса»

в тобі є найбільше відчуття правди якої ніхто не сміє відібрати: наука не
продається

Відляски з порожнього коридору
: не вийде я можу довго дивитися в очі довше за ніч в яку ти мене кинув
в вічність одна така осінь дається

серед ночей в записнику після тих незабутніх грудей

Погляди

виключно
прямо в вічі

сотні дерев з місцями для птахів, купи листя для гербарію із здогадкою про номер сторінок та пульс – стоголосий відгомін кроків у скронях;
невловимість слідів першого снігу – непередбачуваність ніжності поцілунку на правій щоці;

поля вужчають слова дужчають
виростає визріла
постать питання
про всі жереби
кинуто думку навпростець
просто напризволяще
дає
чум дум лихати роями слів

Твій секрет тільки з тобою

...першим рядком на довільну незайману тему; сиплеться снів розулам’я; на уст пелюстки метеликів поцілунки...

так мало істини в наших пригорщах пожовклого листя
так мало істин, здатних заполонити пару чистих очей
так мало чистих очей
здатних
заполонити
мене заради істин
так мало уст
не готових зберігати
істину заради мене

сльози – кулі
рани по ранах
з ранку болі від волі
по ранках
по ринках повні червленості
згіркти
свободи полум’янь
і перша кривавість
кохань

***

наспів ворог слів
поспіх
наспіваю тобі
те, що завжди з тобою
візьми з собою
ніч небо втира твої сльози
зрива з уст слова
тінь кутає плечі
сова гукає тихо в димар
вогонь в печі жер дерево жар
сниться та шаль
синь, Твоя печаль
далі і поряд обрій
і дим ключ журавлі
клином один
годин збереже
в вирій
поспіх ворог слів
усміх снів

вибір не може бути передбачуваний

Ви скаржились, кольорам бракує яскравості.
Візуалізувати несказане впевненими рухами –
вчасно.
Втрата можливості звертатися до себе на я (насолода відокремленістю себе від себе; що стає тебе від мене; наступає війна – віє недобрим променем хаотична курсивність карлюк[1] з ознаками шизофренії)

слова – відгоміння думок, я знаю як пояснити тобі свою думку дотиком до грудей, єдина правильна і бажана відповідь

Де ваші кроки ? Мої сни розвіяні грудкою, що спурхує зграєю горобців
Дивись! Стрілець цілить камінчиком – Кидок! І – зграя пташок вибухом
непроникності зринула з ринв

Недоцільність погорди спокута наших насолод

---

[1] Закарлючок (вол.)

Пішов на прогулянку містом розповісти Вам; яких вже мало і, які цілком до вподоби, але проблеми не змалювати осиковою паличкою на воді, тільки змінювати, повсякчас запитувати, може не повністю позбавитись,

відчай у твоїх

очах над прірвою пересвідчив мене

Вій неперевершеність кліпання віє свободою на вітрах поглядів

Тематика дає сенс балачок століття ⁝

Обурює викрита сутність влади: страх і брехня не дає успіху в ∴

формуванні держави; істина очевидна завжди

вогневий листопад полює за нами щоосені сивий жовнір роздягань заради правдивості очей в чистих ночах кохання
падолист – вальс останньої
падолист обрій туманить
брів крилатий образ згорів
здурів
висів
з а в і с
замок і ключ
колючий
висів
дум мислив дим

слова світла і тіней роль ночі та дня (тільки вдвох)
пролетіти на невловимій швидкості
над містом наперекір голосам тих, хто ще не засинали
спробуй пізнати таїну власного проходження стін до їх погляду, губ, подихів і волосся
Розгадка – у прагненні до постатей, очей і рук

сльози – сліди для поцілунків
у розлуці часом неочікуваність пошуку
чутки все більше розходяться по слідах істин
крок на зустріч і очі зустрічаються поглядами
нестерпний натовп пропихається між нами
лишаються тільки думки
крізь туман людськості дурманом самотності
людяність годі шукати серед заблуд в твою хату
вітражні квіти співають-заливаються світлом

промінь крізь скло, ніби смичок по струнах

в затінку всесвітнього гомону, без успішності та саможержців воля нашого життя
встеляю клавіатуру полотном і наші блудні постаті зустрілись на самоті мовцями
мир пташиного світу кажуть пісні розстріляних поетів
заздрість системи теж параноїдальна
визнання (справа часу) – виключно народна істина
подихи частішають, сукні падають до долу, рухи прискорюються і несподівані неповторні та нікому невідомі співзвуччя в новій гармонії тіл

не віднайдені забуті рядки бентежать серце втратою, варто не схаменутися на цей підступний хід і, все далі, тримаючи удар, мчати вперед центральної вулиці, зауважуючи по дорозі то-тут-то-там найзакрученіші закапелки й помічаючи їх уривками фраз, тільки так ключі від міста лежатимуть у кишені

сигнали кораблів, які затонули з часом повертаються до нас з відляском хвиль океану; кого ще чекає безтурботне плавання? виписувати просто над рядками – необачність пориву в відносність; неперевершеність завжди неповторна

перша нота на скрипці завжди невідома як сенс першої фрази птаха, як твоє перше запитання: ти шукав мене? *...запах твого волосся – чари весняних трав і хміль любові – переливи ночі…*
інколи навіть в мрії закінчується проживання, зникає прописка і виганяють бездомного, але допоки варто бути громадянином

бути випадковим заблудьком на фестивалі птахів та дерев, небес та земель
серед незнаних океанів під прапорами всіх любовей
прокидатися під пташині переспіви
відкрити знову тільки тобі мову птахів
пісні линуть в леготи звуків фортепіано, коли ти сідаєш за інструмент і кладеш пальці на клавіші, кожен рух твоїх рук моїм губам для поцілунку ніби присвячений помаху крил ластівок
вірші їхніх пісень і нас навчили колись любити у волі
сказати – і тепер ви знаєте про ключ,
але манить замок, який він відкриває
коли з гри вийшов
стихійність характеру – силует
пам’яті про
затінок спокою

наперекір

волі в даль своїх фантазій вирватися з полону

чужих сподівань нежданно нечувано

відірвано

вдаль од землі

до твоїх губ

близькі

спонтанно витримки

нестримних спалахів

позаспектромних

фотографій

в експромт

Вибач, прости і зрозумій, С К Р И П – Скрипко
До тебе, й після Тебе
ще було і буде
їх
С Т І Л Ь
ки
ніч зір сотнями
в бій ЇВ шаленими Далі груди щілинки нам подаль
далі щастя шаленики і
О
звідки гармонія Р
жаль Г
? І
Я дозбирав каштани до стрічі
П
Р М
О О
С
Т В
А
О

В мені шалено біжать коні, більма біля
ночі – геть герць
до крил проти тіней зла
злинули руки в блуди
донесеться слухання

відлинуть думки
розпорошать димки
в просвіти рядків
між вільними сторінками

ГАЙТЮ!
у блуд, в вирії, до волі, в пошуки, вплав
втеча – розгін
для думок в самоті

Вас і надалі чаруватиме в лісах спів птахів

вкриють килими трав
мене

холод не той
слідів
чи-то слів
сліз
чи-Ти Твій
погляд
не та яснів
Ясенів
виживклий лист
майорів

Прокидання

час, який зрікся нас
приреченість, якої відречемося ми
втеча, яка не під навагу
без фатуму
і віри в нього тільки боротьба

і нескінченні поєдинки з обманом

I

ранішні обіцянки
кинути зброю
ранкові фантазії

прокинутись разом

вільний потяг
додолу

Хто ти?
Котра?
Звідки?

– Куди?

Даль покори
сь

Всі фрази стали крилатими всі ідеї пернатими відлітають у вирій і
повертаються звідтам назад на весні
Фраза з шкільного вечора, доповнена фантазіями темряви на самоті

Лице художниці з зеленими очима; майоріння її плаття на вітрі Волинського степу; майоріння її плаття на летовищі біля літаків; мара плаття - ? чи це знов мариться минула любов
до кожної з вас
Любов не проходить
залишаю обриси поцілунків
ця на нових ескізах
тиша самотності кілька
на галявині Волинського лісу
нот
розсипаються форшлагами по текстах
І етюдів
всі перші експерименти
на студіях французької
(мови любові)

В небі зорила даль мого погляду Кассіопея
вона пригадає як ми шукали сузір'я і співали найпопулярнішу пісню про любов вбитого поета; наші могили знаходять нас несподівано; той, хто дивиться на постать голосу голо знаходить перші слова загадки про таїну осені

Ти сідаєш за фортеп'яно й виводиш нову місячну доріжку по озеру у вікні твого дому, схиляєся над джерелом чистих слів і запитуєш часом чи кохає тільки тебе
а ти тільки її?

спогади все нав'язливіші; мрії

коли зникають слова в тебе принаймні два найближчих засоби – музика та живопис, щоб списати біль на душі

СЛОВО окрилений співзвук уст у чвал снів межами мрій стоголосся

ТИ імпресія меї душі

імпровізація
Шлях в невідомість
вічний тернистістю зоряного
сяйво(м)
свідомість вістрями

(ЗНОВУ) Прощання з мріями

пронизувати

нанизувати

силу на

волю називати проникливо appeler

долю

перебирати

почуття по-одному

на шляху в безкінечність почуття по-одному черга

НАСПРАВДІ (на шляху в безкінечність самотньо)

НАРАЗІ

Прощай, ми зустрінемось

ОДНОЗНАЧНО

тількиПиши час від часу

й мовчи

А ти танцюй виїдемо в степи

і малюй польові квіти, лічити зорі

які б тобі хотілось збирати,

коли

Виїжджаючи з Мрії

покидаю

дальні простори, вирії ластівок

чи

рілі і зоряні схили

ще повернусь (ОДНОЗНАЧНО)

форми, вирвані без сутей просто з чужих рук чахнуть на байдуже якби вони не звались

що далі?

Все нове

коли молодим

заблудитися в своїх думках

алегорія полягає в тому, що нікому не здогадатися: істиний сенс в чуттєвості, поезія – сховок, глибину якого не осягнути, написати невід’ємність неписаного

ę ê ɛ̃

ą â ø̃

ɑ̃ ɔ̃

$d\theta$ ∫ ш W g ʐ

ł w d͡ʑ d͡ʑ

ʐ ʒ ç ʃ

з ж с ш

вПеЕчЙіЗрАнЖі

сто чар

м’ен-е в ють каламуть пере блудь

килими торішньо висохлі коренів тихого озера заводі

залаши ли

ваікдр и ютньі ллють постають на див з вод твеичохрао

зл кр иваютьь ся

чарують крапливо мар сонця вид дива голосом образдню червоні

золот ви во дь

рають галасом брижів дим чадом ледтянтьі

дстоіїтьм

прелюдія

Галки на вітті, як коми, грузнуть в свою пір’їнну чорноту, бруньчили гіл крякалькати несмілі, роздувались від вітру зі спинного стріч ароматам рожевості присмакголодуі ЯРІанньої збентеженості безсонням, прокинутості на стріч перекір чумності від сну зачумленості поснивому сивому по зтлілому сірому від постілі в марево із мрії до дàлева на лева підʼдрева з-за скла – будні крева

конецер Тюд-

нВрЕнСвНіАт

Відшукування сутей

I

З чого це почина [2]

– коли відпадає початок, знак полишає[3]ться в первинному вигляді.

Єдиною можли вістю роз панахали воє динород ний баштан люстри.

Єдиний результат додавання –
нуль.

В’язання нової кольчуги стало безкінечною пліткою
ламання магніта
в пошуках, звісно, найменшої часточки
захоплення
всі[4] мамо[5] ж ливи ми
з[6] про ба ми
ви[7] правда ними
ви[8] бору пізнання.
об роби те
дале[9] кий день[10] про стір
ні[11] як до сягну[12] ти.
То ж
Чи дій сном в ній[13] най меншій[14] істина?

2

-є	¿	-є	-ся	?
-ть		-ть		
-ся				

3 -ть, (-ся)

4 ,

5 те саме

6 :

7 ¿—

8 _

9 !

10 _

11 !

12 -

13 те саме

14 те саме

II

лукава стріла мчить посланцем без вікна напрочуд дверей стрічі ідей білої солі і болю волі рубани мечем цей зв’язаний сам у себе порядок, щоб звільнити вістря та відкрити пряму до тятиви

2

буде багато других – колісницею по розв’язаних і попереду заманячать хвилі розчепіг.

х то з на

чин НЕ

з від си (ки)

по ходить аромат здогадування

~~Я~~

кий

частіше **Є**

і

відтінком

про РОТ цтв А

?

х и м е р н е

і ось знову
полотна на стінах твої кроки ніби перші ноти на фортп'яно ніч переповнена дихання прошитого світлом зірок а мені в грудях дим і рана від твоїх сліз шрам шарм слів твої рухи наче білі жести крил лебединих зумовлюють пісню забуту в мені віднайдену поза мною за грою без копійки в кишені на наступний програш я ніхто в світі ночі і невідомих нікому ти н'меш віри? першою вбиваєш надію на початку нам не до схоластів кудитам? та де там? ми тут зараз біль заважає іти але треба виходу нема закінчилась гра кожен наступний крок згубний чим глибше проникаєш тим далі кінець і так народжується безперервність на божевілля та живе інтерес і спокуса отож звідки ще не втечеш щоб вижити н'йдеш сотнями слів рими абсолютно розлізлі силуети дихання на виході звуків почеплені на підрамники розпластуються по шибці льодяником м'яти пом'яти пам'ять і вирвати останній ви радикали - наше коріння революція - ваш престол втеча в свідомість найтяжче збочення проте такий світ в кожному з нас стоїть примара і каже робити вибір зовні чи всередині а потім підводить до помостів на страту
серпанок спогаду голубить очі жовтою сивиною дерев їх коріння теж повстало на кохання без взаємності землю і проникло невідчепно чому ж тоді паразитом маєш бути людина а насправді найбільші паразити земля космос порядок і система яка нестримно стромить свої кістляві
вихрестки зламаних годинників викрили твою суть більш не сховаєш а хто не казав той показав на мигах намалював кров'ю на кожній стіні тінь тіла твого розкутого перед вітром розкритого ну й хай знає всі таємниці рознесені на весь світ
звідки вітати вчорашні проспанки пропасниці тиф і чуму коли нові сигарети встомляти серце зриває червленим золотом на лісах неспокійної але твердої Волині карб на устах колоній лілей істина чиє лице на картинці Чюрленіса буде висіти на стіні поки не постаріє чи не помре той кому байдуже але неможливість зумовлює старість всі ми приходимо і проходимо а він мимо і далі нас щубрає за всі сторони рубаний не твоїми кучерями захлинутись навіки на дні твого серця яке вийшло на поверхню і доводить засихати в пустелі байдужості
ревнощі як єдиний вихід порвуть всі вітрила разом з-переламаю нимить німа далечінь постріли в горизонт значать наш фантом про неживе але любов це ще гірша отрута за хіть моя мова абсолютна бо

складена з емоційних вигуків марення за тобою потоп в стрілах наблизиться непомітним підступністю законів наступне правило буде з виняткових імен випадку не може бути гра приречена наніч чию сторону - світу?
відбитки рук бережуть далеке тепло неможливого сотні вигаданихі спущених в унітаз ілюзій утворюють правдиве поняття про свої потреби годинників б'ють відмерлі кроки часу вперебій дощу впере вперед скінчилася вічність скоротали старість що далі жодне наслання не збива з ніг наших слідів кроків день пункт роздовбу стовбура системи революція хаос не
вибілені полотна виблювані слова вибрані женихи мною тобі сподівання свободи приймання естетики потворності у всіх вимірах вимряках посмерків
ранок сфотографований на картон ночі повільної витримки спалаху останньої зірки цього літа примушують взяти плащ піти на вітри всіх морів чужих мрій на дні яких збуваються найнеозначеніші передбачення вчора викрасти почерк креслень стоголосся відійнятого класика ми зовсім не знаємо тих епох стукають дверми в двері і застуд і любові радіоактиввний маяк світить атомним оком ще скільки вже пів на третю пора прощавай привітайся до воронів від гори вниз бавитись зі словами зовсім ні тільки мало
лишилось три той хто картає вибриті потилиці голорозпталана а ще
десь літ крони безгілковвих дволаптевих поля боєм хвилею миттєвість нам в очі з віч інакше
трішки
вихід
чотири
вікна лупляться на стовпи снопи спілих виставлені по траві травня повня таран і зливи кутають і нахабніють
крилатіють прокляття кругом рівняння невіднайдених функцій просадженої мимними кулями науки про укриття
від шестерні поголоски про борню а не хитрість честю негідники підтираються чисті язики нам дулі і ринки
енергія густішає коли пропадає бо неможна малий гребенем чересла покропило викрики

покривало нічними рани нічих

вживане

поза

ки

роз'їдати замість приймати обіг колу гин спине верб сить розкіл навпроти хреста для задачі перед стратою історія яку не розкажуть правда примітивна позбавлена мовця відбутись прямо кривлені в усі шляхи линуть
зуби вдираються в підсвідомість і каяття щирішає вогник очей заїкання про спин змушує обертатись спогад на свічку до якої світляк просвітник клітин скоп півонія цирк яма волохатого оддзвону коротше втрутитись порогу слух лугових аромантів приберігаю примірка пошив осколки дзеркала оскалювання огиди від прикрас голизна чарівніша остання хіть пам'ять стирається шоку чистота потреба сучасного променя примикає до стін одвірки що позлітали догори без ввибуху пульсування серця слабші за гидь повстання корч і порожнеча потвора стає кожного дня цікавішою бо роздивляєшся ширше відкриваючи ключами всіх майстрів очі мружачи губи надуваючи лоба мережкою берегом сил вигнання погуба блуд
роль відсутня в театрі масок парад нормальних я вищий від одягу на підбора вибір твоєї випадковості фатальніший за ігнорування нам небеса сиплять хмарні виродки приспані по закутках мод безперечних яскравих і доречних як ніколи не спи зламають за маркою мар побиваючись з полюса в гніт розпускаєш хники і забиваєш двері камінням
чортолимлення вигордоробства прокравдогравських ілюзеромар строб роблокодилів кордогребнерості грабострумч
знанням хоготіння вирварства стрибноги зважданей гробстарвус
гармівство римствання жбурдунів збурночурих
грибляробсто мислистоньки рибиньруба грийбучве
програмінесіто зумшарибразь
доказ неспросто передвин ийгродло
ксидаронла гтеь зівсеро йнань ві
члвч чвнкн вдпл стрбг
днй ивтра пдслк
грм ш д сн'
вкт

***

синдром потопленого пустелею серед кличів посивілих сплетених сторонніми здивовано проголошених тихоходом; видніаманьит соромглед смилькт; здугокорале вирвиськолого здривано рощеплигобрить шиваніс жджк

нариваючись гострі в день понад; втроєний зір громом віквіч дзвнке ч стйч
варто не яскрав бразо пам им ‘я-ть в’їм вчір’ьм пктн вигляну двері від вітр гіл назустріч не зустрів лий синьозорий розостронукний степідопласт листсон-негоді щейзара’мить ь’у т хазараїнийан
смк
млк н’уст свст слв зн   багато мір впадають між губ щоками вусатих горобців   далекі’х землі чекають на стіл   спід полуниць сльодить сліт синярозбринь глуш кораблів
крапимо сіль барв блакить срібла прославлену сипану мить заводі болю пríструнках оса меду бджола у чоло знов дала звуть знов по-новому звідкись на гніт лади о-борів глибокі сади кликало мить каламуть-на глазур сплюнула стіль між постелі наш глив

диха нь’на ран-ь оголоше-н’о слив-за-в’я-зь полохинами-гон здрівано-зірв-а долоранисон; збіглаодежась поскиб-набриж-рон; твої-очі повікивслілон – клі р фі літо соло нм, дм, дн гур би-я лозини к горорггорогогори гребенм’піни тонкий скипидар вривайоденбо на дерезохлав;
перелазоперелазьочеретнаводізіставляйпершийслідісвоїімої
чистодалбликалиноньоридарлісолопвилоскотплисонодай;
часники грядок спокійно рипілси ми довиме спатоки змить; грілий ліз пласт розпустили неповтор рікироків

***
причиною багатогранність маловартості сенсопереторення стукування ромоболочення крок орок
рік рок металізує кожен звук з твоїх уст повітряний поцілунок стогін запорука успіхів в ліжках коли сторожовий з дівчиною місто спокійно п’є гуляє грабує гербує по спині синюваті погони синцюваті місяця відблиски закарбовує назавжди безвідворотно в поворот з повороту по білім пунктирі розмітки навздогін швидкості наперекір зустрічних розрізати ні на два крила одне з них тобі а друге… свічки дорожні вогні береги і майоріння знаменом непереможних вітрило твоєї постелі простирадлом наче примарою совісті висунеться в вікно прощавай хаос привіт анархи і начхавши на всі обмеження рви береги річко й ди хай вись під партитурою зоряних років
тан’о крок вальс рок кожен оркестр взяли за манеру не відкривати концертів без екзотики вирваних з коренем корисних звичок будувати

чуже підсвідомість диктує нам правду ніколи не будемо такими вільними тільки більше
біж біж нав безпереч стрибовидовгсторч ряд-на-колон звідти-туди шля дале даляй петль в земзеленсян
переслід
свідомість гальмо

***
неповторність приходить з натхненням зливаючи ароматами стомлених до зваженого дихання стогоном тіл, які віддали все, що варто мати, вірячи в останність осені, дарує поняття сенсу життю і воскрешає його наперекір принишклої всюди смерті

***
мені не треба повторних звуків ціляння в серце димом зцілив шматки склеєні за хаосом гілля дерев вогні запалюються як розквітають квітки плоди рекомендують ставити вечірні спогади
поруч з сухоцвітами і так на підвіконні ти знаходитиме ш висохле листя всіх палітр будь-якої осені з спектру життя
природа дарує нам багатогранність волі розплавлену в блаженний газ, який ми назвем звідкись беруться ідеї типу прильоту ключа птахів і твої очі дивляться на мене мовою квітів з розмовами весняного божевілля передають мовленням кольори стікають не тільки з весел веселки стелять кроки дорогам присняться сліди покинуті на прощання з ранковою глушшю
з відкрилених рухів дзвінкого викроєні перші літерові мережива слів'яних сторінок по наступній звичці тільки потреби з'являється примітивізм така мішанина нас найбільше влаштовує, адже синя зелень неба похилює скроні і голосіння сліз нам випадку здійсниться силует закутаність поглядів розкриє бутони заради першого
відвічно ми забудемо м'якість крапок-з-рисочками гойдається назустріч відносного вичавленого на завтра з думки проросла згодиться цей обірвок
бажання закінчити стає покінченням з кінце
14.XI.15, К

лезо блискавки - й шрам на небі!
бите шкло не врятує склянку
коло не має кінця бо воно само є кінцем –
коло не має кінця отже воно само є кінцем
хрест доріг - (химера)
проп’яті колії трамвая – останнє світло в лице
не вечоріє
чужа плоть
сонце догоряє але не більш
попіл розтає на небокраї
ситцева плетениця крок відразою навшпиньки стоголосих позавтра сіяниця звихрених горами лід на завтрашній переграй зливленим зітлілого сповид'я щоденний втрати безлазна висія стосвітна вигадка
ті намагаються вибити у тобі свого ворога піддатливість ілюзіям масовості розтає пудреньким слимачком поцілунку

***

дедалі сильніше сіль на розривах витихлих натяків синяви стиглий крижинною смілістю вістей за пережитий бій болем грім стихлий навколо огрілих заграв великодалей
прорив витеклих настіж вітрезних пам’ятей погорджених сполохів
прірви сволоком на всі сторони з усіх сердець
стемніло долини невідомо
вирва ночей вирієм кажанів причервленене бо здаля фіолет завжди хлорофіліновий
ніч невідворотна безпробудна пута на груди жорстоко нащо вирвані манускриптів пожовклих припопелілих з жаром синє чорнило в судинах вириває крик передавлений мало слів горлу за дня невипитому дим отрути на завтрашнє
коли так відректися не вийде
слів незлічених помахи жодного птаха над річкою спокоїв наш витихлий галас сварки без очей руки прикриті грудьми змочені сльози в акордах мовчання
а тепер сліди повернулись наперед дороги розбились в прогалинах пам’яті не дозволили скинути забуття мрій
і рядки сипані грудами каменю зіб’ють лавиною почуття неповторності моменту прийдешнього
й там

ми обов’язково побачимось
під тією ж парасолькою
тим же дощем
що до щему проймає холодом
з плечей здіймаючи розірвану сукню вечорової
сутінки
відгомінені десятьма кроками назад
і руки, які шукають шлях навперейми словам
я не скажу тобі
скільки білого зняли птахи з вікон без стель
ти спитаєш чи не з’їхав я з глузду в зимовій самотині
лишаться виплюнуті камінчики з черешень під лавочками в парку
і тіні дерев
намагатися спіймати зверетенену пристрасть –
відпустити невідворотної миті

далвекноебі спіливайе чстий гзтонвлусонкс

Яс віт кРи авого гливо лУнайуть бредуть СВІТУ зАмилуваНестимНеЯ

пбрязко тоМесинім ключіичну ть

в

ільного викликуйє тнoaбдi

приестаре лидзмивінх ямарак небо золреятіло

СR

Зміст

Автор висловлює щиру подяку за допомогу в упорядкуванні цієї збірки О.Мальченко та А.Підпалому, а також Максиму та Катерині Михальчукам за сприяння її виходу в світ

На обкладинці картини "Рапсодія жовтого та помаранчевого вітрил" та "Лице у квітах" (акварель, авторська техніка, 2015р.) на звороті, внизу - фрагмент алеаторичного концерту

Літературно-художнє видання

Віталій Володимирович Михальчук

ВІДШУКУВАННЯ СУТЕЙ

Українською мовою

Підписано до друку 20.04.2016 р.
Формат 60х84 1/16. Папір офсетний.
Гарнітура «Times»
Друк RISO. Ум. друк. арк. 1,86
Обл. вид. арк. 2,09.
Наклад 100 прим. Зам. 303

Видано та виготовлено
Видавець ФО-П Стасюк Л.С.
м.Хмельницький, вул.Дубініна, 6/2.
тел. 0978557497
E-mail: lilia_stasuk@mail.ru
www.vidatiknigu.com.ua
Свідоцтво про внесення суб’єкта видавничої справи
до державного реєстру видавців, виготівників
та розповсюджувачів видавничої продукції
Серія ДК №4270 від 22.02.2012р.

15